

Стара пісня

Іван Франко

У хвилю задуми стає перед мною
Те сковане людське нужденне життє,
Стає могилов темною живою
І важким стогнанням серце моє рве.

І холод смертельного болю й розпуки
Стиска моє серце, затемнює світ;
Безсильні, безрідні опадують руки,
Життя зав'ядає, мов в студені цвіт.

Усюди, усюди, де око лиш гляне,
Де звернеться вухо, все чути одну
Відвічну пісню: ой життя погане!
А як би направить, ніяк не збагну!

Учені говорять: "Давно ми се знаєм
І знаємо навіть причини біди,
Ба навіть віддавна працюєм, стараєм,
Щоби кінець лиху зробити! Зажди!

Невдовзі побачиш сам чорне на білім,
Облічене цифрами все до цяти, —
Будущого пільму ми світлом розвієм,
Всім буде вигідно та весело йти!"

А прості говорять, — ні, прості нічого
Не кажуть, мов мови немає у них, —
Лиш стогонів много і сліз гірких много,
Зневір[и] та смертей і болів страшних.

Вони навіть, бідні, ніколи не визнають
Про вас, щирі душі, що стелите путь
Новим поколінням, — стогнуци вмирають,
До царства будущего, знать, не ввійдуть!

Хоч радують душу знання та науки,
Та тяжко ж то бачить голодне дитя,

Чуть сотень стогнання і тисячів муки
Та пісню відвічну про горе життя.